

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr.
a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schulder în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Congresul.

Care va să zică congresul naționalităților să țină! Ziua de 10 August 895 își va îmbogăți cuprinsul seu istoric prin fapte, despre care se va putea spune, că nici guvernul nu le-a putut opri. Iar de a-l opri guvernul de sigur l-a vut. Dar neputându-l face, s'a multumit a încerca, prin svonuri nefavorabile publicate în ziare, să producă în țeară apresii, care să reducă numărul participanților. Întru cât va fi reușit cel puțin a aceasta, nu știm încă. Dar ni-se are că și aici guvernul nu 'și-a putut aștiga nici un laur pentru reputația, cu care ar dori să intre în alegerile viitoare. Ii astfel din parte-ne s'a dat o probă nouă, că politica, care voește să se înună, trebuie să fie energică, îndrăzneată. Iarăie acestui singur salvator principiu, are tot mai mult începe a caracteriza aptele noastre, congresul să poate ține, n nou fapt cu urmări vaste se poate reduce.

Dar' acum ce va face congresul?

În opinia publică el a produs o serie de discuții, care corespund intențiunii articulelor naționale aliate, ce se vor întruni mâine în congres; altă serie a fost contradictorică opusă acelor principii, care vor fi — după a noastră tiintă — proclamate prin programul comun al „alianței partidelor naționale”. Aceste păreri din urmă sânt o dovadă, că totuși, totuși nu toată lumea are sentimentul exact al situațiunii naționalităților din Ungaria și că și în această privință congresul va avea un efect alutar, răspândind lumina asupra situației noastre. În discuția acestor păreri, eprodu-se de-arindul la alt loc al ziarului, noi nu intrăm așadar, ci așteptăm textul autentic al programului ce se va vota.

Pentru-ca acest program să marcheze bine tot cuprinsul de idei politice, are circula printre noi și agitarea naționalităților, el va trebui să aibă în vedere principiile generale ale politicii naționalităților, să amintească anumite pretențiuni speciale și să se pronunțe și asupra modului concret, în care se va organiza alianța partidelor naționale.

Punem mult temei pe faptul, că în program se vor lua mai multe puncte relative la organizare. Fără de ele ac-

țiunea inițiată nu ar putea fi urmată de o acțiune progresând în mod ascendent; ea s'ar putea învâlmăși — dacă ar fi lăsată deplinei inițiative independente a singuraticelor partide — în feluritele chibzuiri „lungi” și „grave”, care trezesc misericordia și zimbetul oamenilor de acțiune, dar' la care anumiții „bărbați” țin cu temeinicia oamenilor cu puține dar' „solide” idei; ea nu ar fi expresiunea a trei naționalități, ci ar fi o expresie disperă și cu mai puțin efect; protestele noastre s'ar perde mai ușor din memoria lumii politice, pentru-că ar fi mai palide; toate aceste neajunsuri vor fi sanate din ciasul, în care congresul naționalităților va decide ca de aici înainte protestele noastre să fie în comun chibzuite, în comun făcute, în momente alese împreună, simultan etc. Să fie toată țeara nemaghiară una, să fie neîndoelnică solidaritatea de interese, să fie condusă lucrarea într'un chip impunător. Pentru aceasta este de nevoie ca organizația să fie discutată și stabilită.

Și, sincer grăind, noi credem că organizându-ne în comun, vom reuși ca mai de timpuriu să asigurăm principiilor noastre generale și cererilor concrete, speciale, potrivite lor, o învingere. Nu trebuie, firește, să uităm nici odată că principiul poli-național, a cărui garantare o cerem prin recunoașterea *ex lege* a naționalităților ca individualități naționale cu drept la multă, foarte multă considerație, se bate în capete cu suverana „Idee” și cu faimoasa introducere a legii de naționalități, și că prin această pretensiune lovim partea esențială a teoriilor ungurești; va fi grea, foarte grea lupta, dar' pentru bărbați luptă să cuvine. Natural, că pentru cultivarea acestei individualități politice recunoscute vom cere sprijinul statului, împotrivindu-ne ca vre-o națiune, ori-care națiune, să fie, ca azi, protegiată în paguba alteia ori ca parlamentul să mai rămână ce este: un fel de ghilotină a naționalităților, eșită din corupție și brutalitate și dăinuotoare tot pe astfel de baze.

Felul, în care se va cere lecuirea acestor stări anormale corespunde atât de mult modului de a vedea al partidului român, încât congresul ne va fi încă o probă a *posteriori*, că nu pe rele căi am umblat noi.

Dar', cum am zis, nu putem anticipa ce abia Sâmbătă seara, ori poate

abia Duminecă, în 11 August, va fi primit forma sa definitivă.

Ori-cum ar fi însă — o necesitate să impune: necesitatea de a explica monarhului și lumii ce-am făcut noi ținând congresul și ce voim să mai facem de aici înainte. Un *memorand*, care va cuprinde plângerile și aspirațiunile celor trei națiuni să se decide, să se va face, să se va supune M. Sale, să se va tipări pentru lume. Nu la umbră, nu lucrând ca „sobolii”, cum a zis urgisitul „sdrobitor de naționalități”, ci la soare desvélind toate vinele politice noastre, toate tainele dorințelor noastre, toate aspirațiunile voim să luptăm. Și când ne vom adresa Monarhului, ne vom adresa cu încrederea, că dreptatea nu poate să întârzie. Dacă din întâmplare acest memoriu va fi gata tocmai în anul milenar, dacă tocmai atunci un memorandum comun le va pune în fața stăpânitorilor nostri icoana faptelor lor — sperie-se ei, rușineze-se, turbe: noi nu mai putem altfel! Noi nu putem lăsa momentele să treacă fără a dovedi lumii ce ni-au făcut stăpânirile lor cu învoalea reprezentanților lor constituționali; noi nu putem tăce, pentru-că din răul în care am fost cufundați, noi trebuie să lucrăm pentru a eși și dacă lucrarea ni-s'a făcut în multe privințe imposibilă, cel puțin strigătul de durere să dovedească că noi protestăm, că ultimul glas al nostru nu ar fi decât un strident protest!

Dar' noi sperăm că aici nu vom ajunge; nu stridentul protest va fi ultimul semn de viață; ci viața noastră va crește mare și radioasă centre de bucurie vor vieți încă și pentru noi în patria noastră, pe care o iubim și în care rămânem.

Congresul naționalităților este un pas îndreptat spre acest mângăios și dulce ideal; el este un pas serios. Spiritul Domnului bun și drept plutească asupra lui și înrodească-l, ca ploaia mănoasă pământul bun!

Conducătorii matriculelor civile, sânt numiți deja în 5 comitate. Numirile în celelalte comitate urmează. Foaia oficială publică număr de număr numele celor numiți, așa că în scurt timp vor fi numiți toți conducătorii de matricule în toate cercurile.

Congresul bisericii orientale sârbești. Organul oficial al metropoliei sârbești din Carloviț publică convocarea congresului bisericesc sârbesc pe ziua de 29 Septemvrie. La congres nu va mai asista nici un „comisar regesc”.

Voci de presă

despre

congresul naționalităților.

Relativ la mergerea ministrului Perczel la Ischl, cetim în „*Budapester Tagblatt*” dela 8 August un lung entrefilet, cari își dă mari silințe să reducă chestiunea națională și perplexitățile, ce le reproduce ea, la gradul de simplă „chestiune administrativă”. Dar' nu reușește...

Eată ce zice el și ce deocamdată noi reproducem fără aprecieri:

„Cei din tabăra guvernului 'și-au perdut capul, nu mai știu ce să facă și acum provoacă deciziunea Monarhului într-o chestiune curat administrativă, care ar fi putut-o mântui și un simplu oficiant din minister. Căci numai 2 alternative pot sta. Sau este permis congresul naționalităților în întelesul legilor noastre și atunci nici decât nu poate fi oprit, sau legile noastre nu permit ținerea congresului și atunci el trebuie oprit. De ce dar' se mai face întrebare la Coroană, că oare să respecte regimul ori ba legile existente? Ministrul Perczel se va întoarce dela Ischl cu răspunsul, ca să nu facă aici nici mai mult nici mai puțin decât datorința. Și asta ar fi putut-o el și și fără să meargă la Ischl.

„*Neue Freie Presse*”, această cocotă din presa europeană, scrie în numărul dela 8 August un articol de fond, în care minte de câte-ori are poftă, dar' care sfârșește totuși cu o serie de idei ce dovedesc, că congresul naționalităților nu o lasă indiferentă, nici nu-i inspiră batjocurile, pe care de obicei le-a scris la adresa noastră. Ea zice la sfârșit:

Deoarece-ce plănuitul congres al naționalităților nu va avea nici un succes, pentru naționalitățile nemaghiare din Ungaria și cu deosebire pentru Români este numai o cale pe care, dacă ar păși, ar putea câștiga ceva, anume: calea legală, constituțională. Tribuna parlamentului este singurul loc, unde își pot ei spune gravaminelor lor; cu declarații și cu politicieni de abstenență se negociază în Austria și nu în Un-

garia. Câți deputați vor putea ei trimite în parlament pe baza sistemului electoral existent, este cu totul indiferent, și dacă se va schimba sistemul electoral, ei tot vor rămâne în minoritate față de Unguri, cari le sânt politicește superiori și de aceea temeinicia argumentelor lor este pentru moment mai însemnat decât numărul voturilor de cari dispun.

Pentru Unguri însă, mișcarea națională, este o admoniere serioasă. Insistența unor foi din opoziție de a nega existența chestiunii naționalităților este o încercare copilărească. Cu jucării de vorbe nu poți șterge de pe lume chestiuni serioase... Regimul lui Tisza a făcut mare greșală, că s'a călăuzit de ideea aceasta și a ignorat cu totul mișcarea națională. Sânt de sigur multe gravamine îndreptățite cu deosebire locale. Dacă se ivesc în unele ținuturi locuite de Români, Sârbi și Slovaci, astfel de apariții gravaminoase se aventă la gravamine naționale, constituind astfel mediul priincios pentru agitatori naționali. Ear' datorința unei administrațiuni conștiente de chemarea sa ar fi să delature aceste stări rele. Și de aceea problema cea mai însemnată și cea mai urgentă, după introducerea reformelor liberale, ar fi reforma administrativă. Contele Apponyi a păcătuit greu în contra patriei sale, când a împedecat reforma administrativă. Nici în Ungaria nu se poate nega chestiunea naționalităților; ea însă poate fi oprită, cărmuită și îndirigată, prin o administrațiune puternică și conștiente, care ar ști să apere drepturile statului față de atacurile ilegale, însă totodată să le iee alegătorilor terenul de sub picioare prin împlinirea legitamelor dorințe. Noi îi dorim noroc Ungariei, pentru-ca să-și aște în grabă pe omul de stat, care ar realiza reforma administrativă din aceste puncte de vedere.

Biroul telegrafic ne trimite azi cuprinsul unui articol, care cuprinde cel mai infam svon menit deoparte să detratoze valoarea congresului și de altă parte să facă o presiune morală asupra delegaților ce au să iee parte la congres.

Infamia are, după biuroul oficios telegrafic, următorul cuprins:

Budapesta, 9 August n. „*Posten Lloyd*” numește congresul naționalităților o întreprindere privată a câtorva domni, cari voesc cu ori-ce preț să joace rol. Ca probă aduce atitudinea precumpănitoare (!?) a presei naționaliste, care nu este amicală cu această întreprindere. Între martirii din Seghedin și exilații de bunăvoie din București au erupt

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Constatări și sfaturi.

— (În formă de scrisori.) —

(Urmare din nr. 161.)

V.

Lipsa virtuții, iubite frate, nu nimicește numai pe indivizi. Nimicește popoarele, nimicește națiunile.

Vițiile, imoralitatea, fétul monstruos al mai monstruosului seu părinte: al egoismului testabil, care se hrănește din veniul rînei după avere și domnie; imoralitatea, productul și urzitelor scrieri geniale contimporane; moralitatea, care își arată efectele sale înfricoșate pretutindenea: se pare că își ridică lamura învingerii pe ruinele omenimii.

Dar' decât să aibă un popor un astfel de învingător, sub care trăind, să se nimicească gradat, mai bine să se nimicească de alte forțe externe, căci cel puțin atunci pământul, pe care a locuit un astfel de popor, va anunța recetătorilor, că el conține în sinul seu trupuri de oameni virtuți, ear' nu de degenerați, de lași, ce fac rușine cu servilismul lor.

Virtuți trebuie să se însuflească; să se desbaiere oamenii de egoismul rău înțeles și să îmbrăçozeze altruismul propus nu numai de bunul Salvator, ci chiar și de mulți critici ai anticității. Virtuetea trebuie să-și așeze locul, ce-i compete în sinul popoarelor.

În cas contrar și popoarele moderne vor trebui să guste triste experiențe, ce au făcut ele vechi.

Nu e un principiu nou, ci adevăr coetan cu omenimea, că numai virtutea, — manifeste-se ea în ori-ce direcțiune, pe ori-ce teren, — îndreptățește pe individ la libertate. Vițiile îl aruncă în cătuși, ce meritare îi sânt. Virtutea numai poate să sprijinească durabil națiunile și popoarele, ca să nu cadă.

Roma, care înainte de Christos cu șapte sute și jumătate ani, cuprindea în sine o mână de oameni activi, drepti și nu hoți, după-cum zice tradițiunea; Roma, un mic „emporiu comercial” (Momsen), cultivând virtuțile casnice, belice și de stat, a ajuns în scurt timp, ca sub vulturul seu să țină supuse trei părți ale lumii.

Între locuitorii ei au fost certe, disensiuni și discordii, cari au ținut aproape trei sute ani, dar' în tot timpul nu s'a vîrsat un picur de sânge. Și când interesele ei erau amenințate, ura dintre patricii și plebei dispărea și umăr la umăr respingeau năvalele inimicilor. Patricii și plebei, în voința de a-și păstra și în dorul de a-și câștiga drepturile, nu cercau altceva decât emulațiunea nobilă, ca și unii și alții să devină din zi în zi tot mai virtuți, tot mai buni.

Până când în Roma se întrecuau patriotismul și eroismul cu simplitatea și dreptatea; până-când erau în echilibru dreptul și datoria; până-când Roma a născut Regulii, cari mai bine să preferească moartea îngrozitoare decât umilița patriei sale; până-când ea a avut Junii Bruti, cari se pedepseau pe fiii lor proprii și încă pentru raportarea învingerii, până-când în ea au trăit Fabricii, cari și în sărăcie se poată spune cuvintele: „mai curînd va fi abătut soarele din cursul seu, decât Fabriciu din calea virtuții” și „*O Viras*

fortes! Mihi si contigisset, ut tales milites haberem, totum orbem terrarum espugnarem”, cuvinte din gura învingătorului Pyrrhus: până atunci ea era temută și respectată de toți.

Până când destinele Romei erau conduse în cele mai critice timpuri de bărbați luați dela coarnele plugului și avea bărbați cari se învîe, că nimic nu e mai detestabil, decât desonoarea, nimic mai odios decât servitutea, și cari însuflețeau pe toți cu principii că „noi sîntem născuți pentru onoare și libertate, sau să le păstrăm, sau să murim cu demnitate” (Filipica lui Cic. III. XXIV), până atunci o luptă era câștigată după cealaltă.

Când prânzurile lor erau simple și casele pline de virtuți, ce ornau atât pe părinți, cât și pe mame și fii, când în căsătorii aveau în vedere nu atîta avere, cât virtuțile viitoare mame: atunci Roma a desvoltat cea mai mare putere și 'și-a câștigat cel mai mare renume.

Tot astfel s'a întîmplat și în Grecia. Când în ea bărbații, cari cultivau filosofia și artele liberale, rivalisau cu eroii, ce își desvoltau puterile fizice pe câmpurile de luptă; când Grecia avea fii ce debachau neîntrerupt contra desfrânării și vițiilor, ce începeau a se ivi cum făcea Socrate, care zicea: „nu voiu înceta a zice oamenilor: nu vi-e rușine, să trăiți numai ca să străngeți avuții nelngrijindu-vă sufletul” (Alphons Esquiros: Ist. mart): atunci poporul elin — după mărturisirea istoriei lui — făcea aproape minuni în războaie.

Când vermele a început a roade la rădăcina virtuții lor atunci Grecia se clătina.

E învinsă mai întăiu de viții și în urmă de Romani.

Din substantivul Corint s'a făcut verbul: khorinisianin (a corinten), ce atîta înseamnă că a duce o viață destrăbălată.

Roma învingînd popoarele lumii cunoscute pe atunci, nu s'a îndestulat numai cu puterea, ce o deprindea asupra lor, nu 'i-a fost de ajuns gloria câștigată prin virtuțile fiilor sei, ci administratorii provinciilor au început a le despoia de averi și monumente de arte și acestea după expirarea domniei lor de un an la duceau în Roma.

Filosofiei stoice, care întăria piepturile Romanilor, 'i-a ocupat locul filosofia elinei, epicureică. În urma acesteia moravurile lor au început a fi mai laxe și n'a trecut mult, până când s'au rupt total. Bărbații de renume prin scrierile lor se încearcă să reabiliteze puritatea moravurilor de mai nainte, dar' toate înzadar: păpușile și efeminații romani nu voiau să se despartă de plăcerile, la cari fi îndemna epicurismul și averile, ce cu atîta rîvnă le-au adus dela popoarele învinse.

Filosofia epicureică și mulțimea averilor, întrînd în Roma, au alungat virtuțile, a dispărut simplitatea în trau și moravuri.

Pliniu ne spune, că luxul pe timpul lui era foarte extins, și că casele romane erau împodobite tot cu mosaice; că toți umblau după averi, domnii și poziții înalte; că-și petrec timpul mai mult în ospete, după cari adauge: „*Heu! Mores! Nos pudet Fabricii*”. (După „Ist. archeob.” p. 127 de Odobescu.)

Acestea s'a răsunat în curînd.

Roma falnică, corupându-se, cu lacrimi a întreat, că ce-i va lăsa Alaric (403—404), care o atacase, la ce îi răspunde, că nu-i va

lăsa nimic, ci trebuie să-și predea, dacă voește să suspenda asediul, tot aurul, tot argintul, toți sclavii și toate recușitele, ce le posedă. (Resb. Franc. Teut.)

În scurt, până când popoarele acestea erau de un acord cu Horații, că: „*vilis est argentum auro, virtutibus aurum*”, ele erau brave, impunătoare și respectate de toți, când imoralitatea, nimicitoarea popoarelor, le-a copleșit, pierrea le-a fost sigură.

Înzadar — cum ziceam mai sus — s'a nisuit unul și altul să extirpeze și să planteze virtutea, toți au strigat, precum mulți strigă astăzi: nu ne trebuie, noi ne formăm moralitatea și virtuțile sînt după conceptual nostru; nu ne trebuie: restignîți-o pe ea.

Vezi, iubite frate, finitul lăcomiei, pofta după avere și domnie, și tu tot aceea o zici de un timp de vreme, că numai averea procură autoritate în timpul nostru.

Tu care n'ai profesiune, ci misiune, nu trebuie să aduni credincioși, cari te onorifică cu dulcele cuvînt: părinte, prin averea ta, ori asprimea tratamentului tău; ci prin virtuți, prin interesul ce ziua-noaptea trebuie să-ți zacă la inimă, interes pentru desvoltarea, luminarea și progresul lor pe toate terenurile, exploatate până acum cu atîta succes de străini, în defavorul și ruina noastră.

În urmă, dacă nu ești avut, cugetă, iubite frate, la mulțimea enormă, care mult ar dori să fie în poziția ta. Sigur, că mai mulți sînt aceia, cari se află într-o stare mai miseră decât tine, decât aceia, cari sînt în poziții mai favorabile. Nu dori din seamă afară lucruri, ce înseală și excită numai „setea călătorilor”, cari sînt înșelătoare, ca și colorarea înșelului. Dorește virtuți, ce cu a-

o ceartă amară, pentru motivul că voiau să-și asigure condițiile de a redobândi libertatea. Martirii au voit să obțină prin influența lor o amnare a congresului; expatriții din București au cerut cu stăruință, ca congresul să se țină. Ținerea congresului este așadar identică cu abandonarea martirilor, cari sînt lăsați sorții lor. Conducerea mișcării politice a naționalităților au luat-o așadar elemente cu totul tot nouă.

După „Pester Lloyd” s'ar fi declarat așadar o vrajbă grozavă între martirii intermizați și cei expatriți. Noi nu știm absolut nimic de asemenea despre o astfel de vrajbă grozavă.

Îndată-ce vom avea sub ochii noștri articolul întreg, ne vom pronunța — dacă va mai fi nevoie — și asupra acestor culpabile tendințe ale presei oficiale, de a prezenta de o parte pe martiri ca oameni care ar fi contra fetei lor și — de altă parte — de a încerca să introducă bătăuile nebasate între aderenții lor.

Scrisori de aderență.

Continuăm azi publicarea scrisorilor de aderență, trimise redacției „Tribunei”, pentru congresul naționalităților:

Din Geaca (Câmpia Transilvaniei), s'a trimis următoarea scrisoare:

Mărit congres al națiunilor aliate!

Salutăm cu bucurie congresul celor trei națiuni aliate pentru binele obștească. Aderăm întru toate la concluziile acestui congres le va lua pentru mântuirea scumpei noastre națiuni.

Trăescă națiunile aliate!

Pentru poporul român din aceste părți:

Ioan Pașca, Alexandru Vesa,
paroch. învățător.

Din Socodol s'a trimis adresa următoare:

Delegații congresului națiunilor nemăghiare din Transilvania și Ungaria
Budapesta.

Lupta pentru care luptați este sfântă și dreaptă, de aceea curagiu și însuflețit, căci la spatele voastre stau milioane de frați și judecata lumii culte!

În numele alor două sute subscriși:

Gavrilă Lozar,
preot greco-catolic.

O broșură din 1848.

MATERIAL PENTRU APREȚIAREA POLITICEI NAȚIONALE

Românilor și Sașilor.

Despre Uniune.

(Urmare).

Așa s'au pronunțat funcționarii, împreună cu consiliul cel mare și cu consiliul cel mic al Sibiuului, în anul torul lui D-zeu 'ți-le poți câștiga ca preot mai ușor decât ori-cine.

Nu linguși pe nimenea și mai ales pe superioriți tîi, cari sînt obligați înaintea lui D-zeu și a oamenilor să iee în dreptă considerare faptele tale. Ei sînt părinții tîi și trebuie să se intereseze de tine și atunci, când taci, când nu plîngi.

Lor le compete pedepsirea pentru neorânduie în oficiu, dar' a lor e și datorința ca să remunereze pe aceia, cari cu conștiințioasă luptă pentru biserică și școală: pentru fericirea neamului lor.

Fiindcă te omori atîta cu soartea ta, dă-mi voe să-ți citezi frumoasele cuvinte, ce le-a adresat Heinzelmann fiului său. El zicea: „Fii și rămîi sărac, pe când alții de prin prejurul tîu se îmbogățesc prin înșelăciune și neonestitate; fii fără îndrăgornici și influență, pe când alții se ridică cerșind favoruri; suferă durere, desamăgiri, pe când alții își ajung prin lingușiri plinirea speranțelor lor; refuză mîna ce 'ți-se întinde din grație, pentru care alții își încovoie spinarea și se trîsc pe pămînt. Învălește-te cu virtutea, — cum zice Horațiu — și caută-ți un amic și pînea de toate zilele. Dacă ai încercat astfel, ce-ți strică? Să fi rămas numai verde și nevestețit cununa onoarei tale!”

Nu cugeta, iubite frate, că eu desprețesc averea, căci și aceasta e un mijloc de perfecționare creștină și intelectuală; nu o desprețesc, ci din contră te sfătuiesc, să-ți câștigi și tu și să ajungi întru toate pe cei-ce ți păstorești, ca să devină așuri.

În următoarele vom cerca, ceea-ce câștigă autoritate preotului.

1790 într-o adresă de mulțumire către cancelarul de Curte și de stat principele Kaunitz, după-ce națiunii săsești i-a fost restituită constituția sa veche, pe care Imperatul Iosif II. o nimicea cu o trăsătură de condei și după-ce declarase chiar și națiunea de stînsă. Și atunci un Iosif II. ținea în mîna sa tare frînele guvernului, și în persoana lui augustă, ședea pe tron înțelepciunea și umanitatea, și limba și naționalitatea germană erau favorizate în contul celorlalte națiuni. Cred uniunii cosmopoliti într'adevăr, că intrînd într'un analog proces de amalgamare și nivelare, se vor obține rezultate mai favorabile, sub guvernul ministrilor ungurești din Pesta, a căror existență efemeră poate fi spulberată de ori-ce vînt al dietei, și care sînt stăpîniți de o națiune, care în zelul ei sîlbatic de a maghiarisa toate popoarele ce vin în atingere cu dînsa, calcă în picioare naționalitatea tuturor celorlalte popoare? Cred acești cosmopoliti într'adevăr că utopiile, care mișună în fantasia lor exaltată și pe care cu atîta zel se silesc să ni-le demonstreze, vor fi într'adevăr realizate, dacă sacrifică naționalitatea și autonomia? Ce orbire, ce confuzie de idei!

Nu mai pe baza naționalității se desvoldă un popor, crește și devine fericit. Numai o constituție și numai astfel de instituțiuni, care sînt bazele pe naționalitate, se potrivește unui popor și îi garantează prosperarea materială și spirituală. Instituții octroate și transplantate, eșite din firea altei naționalități străine, nici când nu vor deveni posesiunea unui popor, nici când nu se va împrieteni cu ele. Acestea sînt și vor rămîne în veci lanțuri, care vor ține poporul legat și îi vor împedeca ori-ce avînt spiritual, pînă când trupul lui muribund se va descompune bucată de bucată. Naționalitatea este pentru un popor ceea-ce este individualitatea pentru singurătate. Nimiciti individualitatea unui om, ce vî mai rămîne? Sacrificați naționalitatea unui popor, ce bunuri din lume pot da compensație? Acesta nu este egoism. Nu este egoism când individul voește să-și conserve individualitatea, nu este egoism, când națiunea voește să-și conserve naționalitatea și voește să delature tot ce se pune în calea ei, sau o amenință cu nimicirea. Aceasta este o lege naturală și morală, este datorința individului și a națiunii, este datorința conservării proprii. A ne sacrifica noi pe noi ar însemna a ne abandona toate bunurile, ceea-ce nimeni nu are dreptul a pretinde sau a ne sili să facem. Precum adevărata iubire de oameni începe dela noi și dela cei mai aproape de noi, tot asemenea adevărata cosmopolitism începe dela națiunea proprie și dela ea se extinde în cercuri tot mai largi. Iubirea de oameni care își uită de sine și de familia sa și se inspiră de suferințele unui popor sau chiar de ale altor popoare îndepărtate, este o iubire de oameni foarte condamnată. Un cosmopolitism, care abandonează propria naționalitate și luptă pentru mărirea și prosperarea altor popoare străine, în cazul cel mai bun este de natură foarte suspectă.

Acest principiu al conservării naționalității proprii, pe care cosmopoliti necopți îl numesc egoism și îl stigmatizează în ochii tuturor, este conștit de Sf. Scriptură, care zice: „Faceți bine tuturor oamenilor, dar' înainte de toate Judeilor și prietenilor lor”.

Dovada, că diferitele naționalități pot trăi și există lîngă olaltă, fără de a se nimici una pe alta puteau să-și o cîntească acești domni. Că pe acest pămînt, pe singurătatea continentelor, ba chiar și în singurătate state pot trăi și dăinuie diferite popoare cu caracter național bine pronunțat, aceasta o știe toată lumea, și dacă e vorba să fie dovedită, nu avem nevoie să ne ducem în America. Ungaria și patria noastră Ardealul ne dă cea mai eclatantă dovadă despre aceasta. Este rîndueala și voea Creatorului lumii și a oamenilor, ca diferiți indivizi preciz diferențiați să existe lîngă olaltă, și tot asemenea diferite popoare, diferențiate prin naționalitatea lor deosebită. Dar' condiția acestei coexistențe a diferitelor indivizi și a diferitelor naționalități este tocmai aceea, ca unul să respecte pe celălalt și să nu voască a se nimici reciproc. Acolo unde există această condiție, și cîtă vreme există, diferitele naționalități trăiesc în pace împreună. Așa de

present în Uniunea americană, așa de o mie de ani în Ungaria și Transilvania. În țările acestea din urmă Ungurii, adevărat, stăpîneau de mult pe Slavi și pe Români, în Ungaria și pe Nemți, și totuși aceste naționalități au trăit lîngă olaltă. Aceasta a fost cu puțință, pentru-că chiar și naționalitatea popoarelor asuprite a fost cruțată de asupritor. Îndată-ce însă un popor violează naționalitatea celuilalt, și voește chiar să o nimicească, aceste naționalități diferite nu mai pot trăi împreună. Se naște o luptă înverșunată, cerbi-coasă între cele două popoare, luptă care numai așa se poate sfîrși, că poporul atăcător este lovit peste degete și silit să respecte naționalitățile străine sau că una din cele două naționalități se scufundă, se contopește în cealaltă, și nu este consecință necesară, ca naționalitatea atacată să se contopească în cea atacantă, ci foarte bine se poate întempla și contrarul.

(Va urma.)

Revistă politică.

(Bulgaria). Principele Ferdinand a plecat din Karlsbad deja de mai de multe zile. De atunci a fost și la o moșie a familiei Koburg și s'a sfătuit și cu mamă-sa relativ la situația din Bulgaria, în urma evenimentelor mai recente. Acum Ferdinand se află la familia sa în Ebenthal, de unde pleacă la Sofia; aici este așteptat Duminecă ori Luni, cu pompe militare, comandate de guvern.

În același timp în Sofia s'a lăsat fama, că amicii partidei Karavelov plănuiesc un atentat în contra principelui Ferdinand. Spre scopul acesta mai mulți dintre aderenții partidei Karavelov petrec în Sofia. Dintre credincioși lui Stambulov nime nu s'a aliat cu conjurații, ci toți caută să treacă peste hotar în urma agitațiilor ajunse pînă la extrem se ivesc temeri de o sângeroasă măcelărire, de un înfricoșat războiu civil.

În fața acestei situațiuni consulul Austro-ungar dl Burián a plecat la Sofia să iee conducerea afacerilor consulatului.

Aceste sînt știri luate din informațiune privată. Oficiu puține se spun și mai ales rele puține. Guvernul bulgar ține să informeze Europa, că în Bulgaria e liniște, e pace...

Cu atît mai puțin vorbesc de pace ziarerele din Bulgaria. Așa de pildă „Narodna Svoboda” scrie următoarele:

„Noi cerem dela principele Ferdinand să-și iee adio dela noi și să ne dea privilegiul să ne achitam în mod sincer și leal mulțumirile noastre, căci altfel vom căde jertfa turburărilor interne. Pentru aceea îl rugăm pe guvernul actual să-și descopere principelui situația tulburată și să-l roage să se despartă de noi fără să aștepte să-și ucidă și pe el ca și pe Stambulov; aceasta ar fi nefericirea cea mai mare ce ne poate ajunge”.

În felul acesta scriu și foile ruse. În acest sens scrie de pildă: „Iname”, „Mlada Bulgaria” și „Boglasie”.

(Sfîrșitul mișcării macedonene). „Fremdenblatt”, organul ministrului de externe al monarhiei noastre, vorbind despre încetarea turburărilor din Macedonia, scrie următoarele:

„Atitudinea unanimă a puterilor și purtare corectă a guvernului bulgar au contribuit mult la năbușirea mișcării. Guvernul bulgar pare a-și ține în realitate făgăduiala de a nu proteja insurecțiunea. Dacă permite unele cochetării și demonstrațiuni naționale, cît timp au un caracter nevătămător și se mișcă în cadrul unor ceremonii de efect, dacă nu poate împedeca ca mai multe sute de fanatici, conduși de ofițeri demisionați, să treacă granița, pare că a oprit creșterea unor bande mai puternice și mai organizate pe teritoriul statului otoman și a refuzat să protejeze mișcarea insurecțională.

„Prin aceasta insurecții au pierdut un razim pe care contăsă; Bulgaria oficială, care are îndatoriri foarte apropiate și foarte serioase față cu imperiul Sultanului, a rămas străină mișcării.

„Episodul a avut însă ceva bun: a obținut un succes — contra voinței agitatorilor. Sfîrșitul urt al mișcării înscenată cu atîta șgomot a dovedit lămurit, că astfel de episoade amenințătoare pot fi localizate în aceste regiuni, cît timp concordia de pînă acum a puterilor europene există și cît timp interesele europene pretind menținerea păcii.

„În Bulgaria însăși, frigurile macedonene au fost gonite de interesul ce se manifestă pentru deputațiunea care s'a întors din Petersburg.”

În același timp o distinsă persoană a mișcărilor macedonene a declarat corespondentului lui „Noue Fr. Presse”, că e greșită fama despre sufocarea completă a mișcărilor macedonene. Macedonenii n'au gîndit nici-cînd că vor pute învinge armata Turciei, au voit însă, ca prin încercarea revoluțiunii să protesteze contra relei administrațiuni și a neglijării tractatului dela Berlin. Deputațiunea bulgară a adus Macedonenilor sfatul, să re-

mână pe pace; aceasta însă nu se poate. Vor căuta un astfel de sprigin, la care pînă acuma nimenea nu s'a gîndit, și vor dovedi, că de astădată lucră cu toată serioșitatea.

(Recunoașterea principelui Ferdinand din partea Rusiei). După o știre din Berlin a lui „Standard”, Țarul i-a dat ordin ministrului său de externe să de publicității un comunicat, în care să spună motivele, pentru-ce nu vrea să-l recunoască pe Ferdinand. Știrea din Viena a lui „Daily News” întărește afirmația de mai sus adăugînd, că Țarul a promis Țărei să-l recunoască pe Ferdinand și să manifeste aceeași ținută ce a avut-o tatăl său.

Calătoria Suveranilor români.

MM. LL. Regele și Regina României au plecat din Ischl alaltăieri în 7 August n. înainte de amiază. Despre evenimentele zilei din urmă petrecute la Ischl și despre plecarea publicăm următorul raport telegrafic:

Ischl, 7 August n.

Suveranii români astăzi înainte de prînz au stat acasă, în hotel, primind vizite. Încă în orele de dimineață li-a făcut visita Leopold, duce de Bavaria. La orele 9 s'a prezentat vicecolonelul contele St. Quentin, care pe timpul petrecerii Suveranilor români la Ischl, a fost ordonat lîngă M. Sa Regele Carol ca adjutant. Contele St. Quentin, a venit să-și mulțumească Regelui de onoarea cu care l'a învrednicit distingîndu-l cu „Steaua României”. Regele Carol a distins afară de vicecolonel pe mai mulți inși, ear' Maiestatea Sa Monarhul nostru pe mai mulți ofițeri români. Dintre cei distinși de Maiestatea Sa Împăratul, generalul Priboianu a primit ordul cel mai de frunte.

După orele 10 Maiestățile Lor Împăratul și Împărăteasa s'au dus la Suveranii români în hotel, de unde i-au petrecut apoi la gară. Pe întreg drumul pînă la gară, atît MM. LL. Împăratul și Împărăteasa, cît și Suveranii români au fost împîlniți de public cu entușiaste ovățiuni. La gară erau adunați și așteptau sosirea Suveranilor, toți membrii familiei imperiale, afiliori la Ischl. Despărțirea a fost peste măsură de afabilă și cordială.

Primul a sosit la gară contele Goluchowsky, ministrul comun de externe al monarhiei noastre, apoi imediat mareșalul curții, contele Szécheny; urmară apoi archiducii. Împărăteasa a sosit la orele 12, retrăgîndu-se împreună cu Regina României în cupele de salon, unde Suveranele au povestit îndelung și foarte afabil, pe urmă s'au despărțit cît se poate de cordial. Împărăteasa și Regina s'au îmbrățișat și s'au sărutat. Suverana română a sărutat apoi pe archiducese și pe archiduci.

Trenul a plecat la orele 1 și 45 minute sub conducerea inspectorului de trenuri, Claudi. Când trenul a plecat, toți cei afiliori pe peron au salutat gentil. Regina română li-a răspuns scuturîndu-și batista, ear' Regele Carol salutînd militărește.

Calătoria suveranilor români a dat motiv și la combinații ridicole, cum este următoarea:

Un corespondent din Viena al ziarului „Allgemeine Zeitung” spune următoarea istorie de o mie și una de nopți: „Proximul scop al vizitei este ștergerea ultimei și ușoarei (Ei vezi! R. „Trib.”) turburări a raportului dintre Austro-Ungaria și România, pe care o pricinuie „Romana irredenta”.

Cine se creadă această încornurată idee?!

CORRESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

„De sub poalele Pajișului” în Aug. 1895.

Onorată Redacțiune!

Cercul notarial Curtea (Kurtia) cu sediul în comuna Curtea (cercul pretorial Făget. comitatul Caraș-Severin) are să aleagă notar cercual în 14 Aug. n. în urma morții prin sinucidere a fostului notar Ludovic Bechr. Știu, că autoritățile noastre administrative politice se vor îngrijii de a-l înlocui cu un cîrmău românesc ungurești.

Acest notariat se compune din 7 sat^o avînd alesul notar un venit cam de 2000 fl. la an, împreună cu acest post. Ar fi deci de dorit ca candidații de notari români să recurgă la acest post ear' alegătorii să-și facă datorința, țînd partea unui Român, căci ori-cum ar fi deja timpul, ca și acest ținut, aceste comune cari formează notariatul să-și aibă barem acum un notar de român, dacă în trecut au avut totdeauna notari de aceia, cari numai exploata au știut pe bietul Român.

Oare nu ar fi o pată pe noi, pe acei ce avem dreptul de a alege, cînd și astăzi pentru a treia-ora ni-am sucl spatele și am vota cu un străin?

Să alegem un străin și acum, cînd ni-se dă ocaziune ca să ne validăm dreptul după 30 și atîția de ani.

Românul zice: „cum îți așterni așa adormi”.

Să grijim deci măcar acum; să ne ferim de străini, căci putem dacă vom vrea. Să mărturisim sincer, că pînă acum n'am prea făcut multe și că rău au mers treburile, cînd ocaziuni de acestea ni-s'au dat, căci oare ce înseamnă a alege de medic pe un fiu de al lui Israil — și nu un Român, pe un om, care abia acum după mai bine de 4 ani rupe câte o frasă în română, dacă nu tradarea intereselor noastre, ori cel puțin neglijarea datorințelor.

Se sîvonește că alesul mai marilor de pe la comitate ar fi un individ, care nu știe măcar o iotă românească, ce va fi, cînd și acest om ne va veni pe cap — oare nu va fi acesta mai mult ca o plagă.

Vor cerca mulți ca să ne ademenească și cu vorba și cu... dar' să grijim, că nu pe el îl vom goli... Vom da înzecit și sutit ceea-ce am prim!

E foarte posibil, că dacă vor concura la acest post și Românii, pretorul se nu-i pună în candidație, dar' atunci datorința noastră e, ca nici unul să nu votăm cu respectivul, căci și așa mai mult am câștigat pentru cauza noastră națională. Făcînd contrarul, am compromita-o și ne-am compromita noi înșine.

Singuri ei ar fi cei dintîi, care în chip batjocoritor ar rîde de noi, pentru aceea avînd noi și în cercul acesta oameni destul de inteligenți, preoți și învățători, îi rugăm să binevoască a se sfătui într-o conferință amicală și acolo să hotărască ținuta ce trebuie să o aibă fiecare față de această alegere și într'un gînd și cuget să împărtășească hotărîrea lor și celorlalți oameni din reprezentanța comunală, ca mîna în mîna să conlucre la înaintarea și prosperarea neamului.

Făcînd astfel, așa cred, că vom pute să afirmăm înaintea străinilor, că sîntem conștii de ale noastre drepturi, ear' făcînd contrarul, vom rămîne numai de risul și batjocura lor — urgia neamului nostru!

După alegere voiu reveni.

Soimul.

La

Abonament lunar

pentru August, st. v.

— cu prețurile din capul foi —
invită

Administrațiunea ziarului „TRIBUNA”.

CRONICĂ

Sibiu, 9 August n.

Maiestatea Sa Monarhul nostru la Cluj. Într-o ședință extraordinară a comisiunii administrative a comitatului Cojocna, s'a ales o deputație compusă din 60 persoane, care va avea să salute pe Maiestatea Sa Monarhul, cu privilegiul petrecerii sale în Cluj. În deputația aceasta are reprezentanți și clerul (în număr de 7), între care și Ioan Hosszu, protopopul Cojocnei. Afară de-a membri ai deputațiunii sînt încă doi Români, domni: Iosif și Pompeiu Hosszu. Într'această adunare extraordinară s'a hotărât și aceea, ca membrii civili ai deputațiunii să se prezente în dimagyal, preoții și ofițerii în uniformă lor. Deputația se va prezenta în fața Maiestății S. sub conducerea fișpanului comitatului Cojocna, contele Bélyd Akos. Cheltuelile primirii în sumă de 31000 fl. cad în sarcina locuitorilor comitatului.

În interesul „ideii”. Ministrul de instrucțiune maghiar a deschis din școli și din bibliotecile școlaelor următoarele cărți românești: 1. Manliu. Curs de stil și compozițiuni, București 1885; — 2. Negoescu, Retorica, Ploiești 1883; — 3. Carte de cetire, prelucrată de societate de învățători, București 1877; — 4. Zotu, „Ortodoxul”, foaie eclesiastică, revistă 1880; — 5. „Almanach Român” 1895 București; — 6. Lazăreanu, Cea mai nouă colecțiune de cîntece nouă și vechi, București 1889; — 7. Hasnag, Biserica și școala, revistă; — 8. Negruți, „Convorbiri Literare”, revistă; — 9. Bolintinian, Legea, București 1889; — 10. Băneanu, „Cronica”, revistă, Sibiu 1895.

Nr. 402—1895.

[2437] 1—2

Concurs.

Pentru ocuparea postului de *invețator dirigent la școala centrală grănicerească din Mărgineni*, comitatul Făgărașului, pe lângă un salariu anual de 300 fl. v. a., apoi cuartir și lemne de foc, prin această cu termenul până la 24 August st. n. a. c. se esere concurs.

Reflectanții se-și trimită suplicile instruite cu documentele prescise de lege la *Comitetul administrativ de fondul și școlile centrale grănicerești din fostul regiment român 1.*

Sibiu, în 8 August 1895.

Pályázati hirdetmény.

Szász-Sebes r. t. város tanácsánál nyugdíjazás folytán megüresedett tanácsnoki állomásra ezennel pályázatot hirdetek.

Ezen állomás évi 1160 ft. fizetéssel van javadalmazva.

Az életkort, eddigi szolgálatait és elméleti képzettségét igazoló okmányokkal felszerelt pályázati kérvények hozzám 1895 évi augusztus hó 20-ikának déli 12 óráig nyújtandók be.

Nagy-Szeben, 1895 évi augusztus hó 3-án.

Reissenberger,
alispán.

[2430] 2—2

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA“ ÎN SIBIU.

fundată în anul 1868

[963] 29 —

asigurează prelungă condițiile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobilii etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe cazul morții și pentru termuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1891 fl. 905,194.22	în a. 1870—1891 fl. 697,207.44
în a. 1892 „ 48,911.78	în a. 1892 „ 57,791.88
în a. 1893 „ 34,925.85	în a. 1893 „ 53,119.28
în a. 1894 „ 56,333.20	în a. 1894 „ 59,659.—
Suma fl. 1.045,365.05	Suma fl. 867,777.60

1,913.142 fl. 62 cr.

Conform bilanțului pentru 1894 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
920.257 fl. 36 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu, (Strada Cismădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
- Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Piperuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Filica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Îndrăgeliul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blăstem de mamă.** Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa ou trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Cenușotoa.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un pețitor îndrăgeliu.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Prietenul meu Văntură-Teașă.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din oțel.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nuscul-Împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-Împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Pina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Rusalin pcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- Clara Millo.** Novela de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1-a Maiu 1895.

Budapesta—Predeal									
Tren de persoane	Tren de accelerat	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de accelerat	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de accelerat	Tren de persoane	Tren de persoane
10.—	8.05	3.15	5.45	9.15	pl. Viena	3.—	1.55	7.20	6.25
8.30	2.15	6.52	9.02	11.12	Budapesta	5.45	7.25	7.—	1.50
11.31	4.16	6.52	9.02	11.12	Szolnok	2.29	5.23	3.37	11.44
1.38	5.48	11.33	12.48	9.15	P. Ladány	12.05	3.46	1.19	10.03
3.42	7.08	1.48	2.12	2.12	Oradea-mare	2.26	11.04	8.43	11.32
3.58	7.15	2.06	2.20	2.20	pl.	2.19	10.44	8.88	11.17
4.88	7.43	3.08	2.50	2.50	Mexă-Telegd	1.62	10.07	8.11	10.42
5.20	8.18	3.45	3.26	3.26	Rév	1.26	9.30	7.46	10.08
5.43		4.06			Bratoa		9.10		9.50
6.32	9.07	2.52	4.58	4.17	Ciucia	5.40	12.47	8.32	7.08
7.16	9.37	3.51	5.32	4.50	Huedin	4.52	12.17	7.54	6.39
8.07		5.05			Ghirbău	2.55	6.54		7.37
8.34	10.37	6.14	6.59	5.55	pl. Cluj	2.—	11.01	6.14	5.25
8.49	11.10		8.40	6.11	pl.	10.45	5.45	4.48	6.45
9.06	11.32		9.08	6.27	Apahida	9.24	3.53	3.—	5.21
10.12	12.60		10.40	7.27	Ghiria	8.64	3.06	3.20	4.47
10.40	1.25		11.25	7.50	Cucerdea		2.48	2.—	4.31
10.59	1.43		11.54		Uioara		2.40	1.51	4.24
11.07	1.52		12.04		Vintul-de-sus		2.11	1.25	4.03
11.31	2.18		12.34	8.17	Aiud	8.23	2.11	1.25	4.03
11.48		1.—	8.35	8.35	pl. Teiuș	8.06	1.45	12.54	3.42
12.25		1.40	8.38		pl.	7.59	1.10		2.49
12.52		2.17			Crăciunel		12.39		2.24
1.06		2.35	9.09		Blaj	7.30	12.24		2.10
1.37		3.14			Micăsana		11.48		1.38
1.52		3.34	9.42		Copșa-mică	6.56	11.29		1.18
2.13		3.49	9.44		pl.	6.54	11.14		1.01
2.32		4.11	9.59		Mediaș	6.41	10.55		12.46
3.04		4.48	10.22		Elisabetopol	6.20	10.21		12.16
3.40		5.27	10.51		Sighișoara	5.53	9.42		11.39
4.08		6.10	11.12		Hașfalău	4.27	7.45		10.02
5.34		7.50	12.26		Homorod	3.58	7.02		9.22
6.12		8.30	12.58		Agostonfalva	3.37	6.56		8.57
6.41		9.08	1.15		Apatia	3.16	6.58		8.28
7.16		9.38	1.34		Feldioara	2.45	5.08		7.43
8.—		10.25	2.09		pl. Brașov	7.01	2.13		9.08
			2.19		pl.	6.—	1.42		8.28
			3.01		Timiș	5.11	1.12		8.01
			3.31		Predeal				8.15
			3.81		pl. București				
			9.30						

Murăș-Ludos—Bistrița

Murăș-Ludos

Tagu-Budatels

Bistrița

Sibiu—Cismădie.

Sibiu

Cismădie

Cismădie

Nota: Oarele însemnate în stângă stațiilor sunt a se ceti de sus în jos, cele însemnate în dreapta de jos în sus. Numeri încaudrați cu linii groase înseamnă oarele de noapte.

Institut Tipografic T. Liviu Albini.

Pentru tipar responsabil Iosif Marschall.